

Ordsprog: „Kille Lue kan vælte stort Læs“. Der sidder den ærede Justitsminister saa ganske alene oppe paa denne Bænk, og vi have faaet Underretning om, at han idag har væltet de andre 5 Ministre. Saavidt vi vide, maae altsaa Regjeringens Tøiler nu være i den ærede Justitsministers Hænder, og vi ville haabe, at han vil faae saadan Assistance, at Tøilerne ogsaa ville kunne blive ledede af andre Hænder, og at han ibetmindste hellere, naar hans Ministerium kommer i Gang, maa paatage sig Krigsministeriet eller Marineministeriet og forlade Justitsministeriet. Han har ikke klaret for sig; der er reist en stor Bebreidelse og Afske mod ham, som han ikke har kunnet klare, saavidt jeg har været istand til at opfatte ham, og derfor staaer denne Sag accurat, som da den begyndte.

Suel: Jeg ønsker ikke at blande mig i Discussionen om det, der kan siges at være denne Sags Hovedpunkt, nemlig om de Beskyldninger, som offentlig ere reiste imod Justitsministeren, men jeg skal kun med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler bemærkede, udtale, at det glæder mig, at jeg ikke sidder som Rævningsdommer i denne Sag. — Det høie Things Medlemmer ville finde det rimeligt, at jeg, der ufrivillig er blandet ind i denne for alle Parter ubehagelige Sag, gjør en Udtalelse af mere personlig Character. — Den 30te eller 31te Januar d. A., altsaa for henved 3 Uger, efterat den foregionne Brevhandel skal have fundet Sted, kom jeg til Rundstab om, at et af mig skrevet Brev var uleveret til Justitsministeren, og det vil heraf sees, at jeg ikke har meddeelt mit Samtykke til dette Brevs Ulevering. Man har end ikke med et eneste Ord antydet, at man ønskede et saadant Samtykke, og jeg kan tilføie, at jeg under ingen Omstændigheder vilde have givet det, hvilket Enhver, der har gjort sig bekendt med dets Indhold, kan forstaae, eftersom det var af aldeles privat Character, og tillige indeholdt en Opfordring til Modtageren, og altsaa til Enhver, der senere maatte faae det ihænde, til at holde det skjult. Hvem der er Fristeren, om dette er Justitsministeren eller Copist Hansen, skal jeg ikke undersøge; det interesserer mig

ikke, men saameget er vist, at der fra alle Sider er handlet usforsvarligt med dette Brev. Det er ellers en almindelig vedtagen Skik, at man ikke offentliggjør Folks private Breve, for de ere dyde, men man har i denne Henseende gjort en Undtagelse med mit og et andet æret Medlems Breve. Jeg skal ikke gaae i Rette med den ærede Justitsminister med Hensyn til Offentliggjørelsen, da han har sagt — og jeg vil troe ham paa hans Ord —, at han har gjort sig Umage for at forhindre den, men jeg kan dog ikke finde, at han har anvendt de der til egnede Skridt. Derfor har han havde henvendt sig til vedkommende Redacteur, er jeg fuldstændig overbeviist om, at denne ikke vilde have offentliggjort Brevet, men jeg skal, som sagt, ikke tillægge den ærede Minister Offentliggjørelsen. Derimod forekommer det mig at være — ja, jeg vil bruge et mildt Udtryk — høist besynderligt, at den ærede Justitsminister, der dog maa kjende Grundlovens § 86, til hvilken den ærede Ordfører allerede har henviist — da der herfter nogen Misforstaaelse med Hensyn til sammes Opfattelse, vil jeg tillade mig at oplæse den — naar en Mand kommer til ham og leverer ham et Brev fra mig, enten i Originalen eller i Afskrift, ikke har tilbageviist ham og sagt: Med hvad Ret møder Du her med dette Brev? Grundlovens § 86 lyder saaledes: „Bolgen er ukrænkelig. Hunsundersøgelse, Beslaglæggelse og Undersøgelse af Breve og andre Papirer maae, hvor ingen Lov hjemler en særegen Undtagelse, alene stee efter en Retskjendelse.“ Den ærede Minister har søgt at finde en Undskyldning for Brevets Modtagelse i den Omstændighed, at der var statsfarlige Sammensværgelser tilstede, og han siger: I saadanne Tilfælde maa en Justitsminister gaae udenfor alle Regler, altsaa ogsaa udenfor selve Grundloven. Dette indrømmet, kommer jeg til det næste Spørgsmaal: Efterat Hans Excellence Justitsministeren havde undersøgt Brevets Indhold og fundet, at det ikke var statsfarligt, at der ikke skjulte sig nogen Forbrydelse derunder, havde det da ikke været den ærede Justitsministers Pligt enten at gjemme dette Brev i sin Pult, saaledes at det ikke kom til Nogens Rundstab, eller at sende det tilbage til den, til hvem det var adresseret, og fra hvem